

DE TWEEDE HEMEL

 <http://www.facebook.com/UITGEVERIJ>
 info@infoblop

Tekst: © Karen Oosterink, Deventer

Advies en redactie: mevr. drs. N. Montulet, Alkmaar

Eindredactie: mevr. drs. D. van der Vliet, Amsterdam

Ontwerp omslag: © Jeroen Murré, Beverwijk

Grafische vormgeving: Sabine van Winsen, De Grafische Keuken, Hilversum

Niets uit en van dit boek, of het nu gaat om grafisch werk of tekst, mag zonder schriftelijke toestemming van de uitgever worden hergebruikt, verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, fax, overtypen, opslag in een geautomatiseerd gegevensbestand of anderszins. Aanvragen voor toestemming of verdere informatie dienen te worden gericht aan uitgeverij **BLOP** te Hilversum, info@uitgeverijblop.nl.

ISBN: 9789082851588

NUR-code: 284

**BISAC: YAF011000, YAF058250, YAF058220,
YAF058060, YAF058110, YAF058120, YAF058160**

DISCLAIMER:

Het verhaal uit dit boek is fictief, maar gebaseerd op reële problematiek van jongeren. Dat kan tot ongewilde emoties leiden. Heb je maatschappelijke of psychische problemen, neem dan contact op met je ouders, een arts / hulpverlener of iemand anders die je kunt vertrouwen. Je kunt ook gratis bellen met de hulplijn van **MIND Korrelatie**: 0900-1450 of kijk op: <https://mindkorrelatie.nl/>

© 2022 Uitgeverij BLOP, Hilversum

Vandaag ken ik jou een jaar.

Als je tenminste meetelt dat ik je ook ken nu je dood bent.

Moet ik dat meetellen?

Een jaar geleden ging ik voor het eerst naar de middelbare school en jij ook.

Ik slenterde het schoolplein op en keek naar de tegels. Het plein, dat ik op de kennismakingsdag in juni natuurlijk al had gezien, was in de vorm van een soort rond openluchttheater gebouwd, met banken van beton op verschillende verdiepingen. De architect had vast bedacht dat hier groepen scholieren in de pauzes heen en weer zouden rennen en dat het één groot feest van gelach en sociaal gedoe zou zijn. In werkelijkheid stonden er wat groepjes bij elkaar, keek iedereen op z'n telefoon en hoorde ik alleen wat zacht gepraat en gelach. Er stonden ook wat leerlingen alleen. Gelukkig.

Ik kende niemand. De laatste week van de vakantie kregen we een lijst met namen van klasgenoten. Je mocht iemand opgeven van de basisschool bij wie je in de klas wilde. Dat had ik niet gedaan.

Ik checkte weer:

- telefoon in mijn kontzak;
- AirPods in mijn oren;
- donkerblauwe Eastpack;
- spijkerbroek, niet al te skinny;
- hoodie, een grijze, met een opdruk van de serie *Friends* (Alsof ik door de opdruk van mijn sweater een wereld kon creëren waarin de vrienden breed lachend naar me toe kwamen rennen, in slow motion, bijna struikelend in hun haast om snel bij mij te zijn, het stralend middelpunt van hun leven.).

Een week daarvoor hadden we geshopt, mijn moeder en ik. Erna gingen we ijskoffie drinken en mijn moeder deed druk, zoals ze altijd doet als ze denkt dat ze gezellig is. Ik zei niet zoveel. Ik dacht aan de tafels in de lokalen, of ze in rijtjes of groepjes zouden staan. Waar ik zou zitten en dat ik niet wist of je dat zelf mocht kiezen. En die eerste dag, daar op dat schoolplein, dacht ik daar weer aan.

Nog een hele dag. Nog een heel jaar. Nog vijf jaar.

Huil niet.

EIND AUGUSTUS

Dat eerste moment in 1C.

Niemand let op me. Ik schuifel het lokaal in, achter een heleboel jongens in spijkerbroek en meisjes die bijna allemaal hetzelfde sluike haar hebben, net als ik. De tafels staan niet in rijtjes, maar een beetje achter in het lokaal tegen elkaar geduwd en de stoelen staan in een gezellig bedoelde kring. Ik ga zitten, zet mijn Eastpack op mijn gympen en staar naar het midden van de cirkel. De mentor, die Ivo heet, draagt een zwarte spijkerbroek en een T-shirt met een draak er op en hij heeft een neusringetje.

‘Ga lekker zitten jongens, zoek je plekje, voel je thuis, fijn dat jullie er allemaal zijn.’

Hij doet druk terwijl hij stoelen bijschuift en tassen aan de kant duwt.

‘We gaan beginnen!’

Ivo praat een uur, over de school en de vakken en dat er niet gepest mag worden, en dat je je kluissleutel niet kwijt mag raken, en we moeten allemaal drie zinnen over onszelf zeggen.

‘Ik ben Calle,
ik kijk veel tv,
ik heb geen broers of zussen.’

Korter en nietszeggender kan ik het niet verzinnen. En dan beginnen de lessen al.

Ik heb het de hele dag druk met begrijpen. Van hoe het gebouw in elkaar zit, van de schoolregels, van het rooster dat ik met een app op mijn telefoon kan bekijken. Telkens een nieuw lokaal, waar we onze telefoon in de telefoonzak moeten stoppen, een leraar die zegt dat hij hoopt dat hij onze namen snel zal leren en een flauwe grap

maakt. Telkens dezelfde ongemakkelijke stilte omdat niemand uit de klas iets zegt. In de meeste lokalen staan de tafels in rijtjes van twee, maar ik zit alleen. Vanaf het tweede uur begint het kijken. Iedereen kijkt voorzichtig om zich heen. Naar elkaar en dus ook naar mij. Ik doe net alsof ik het niet zie, want ik weet niet wat de test is. In de vakantie googelde ik ‘vrienden maken middelbare school’ en vond allerlei tips, waarvan ik meteen al wist dat ik die nooit zou durven te gebruiken. Gewoon bij een groepje gaan staan, ergens een vraag over stellen, dat soort dingen. Het zal er wel nooit van komen.

Maar gelukkig gaat de bel. De klas uit! Pauze! Twee lange uren en nu hebben we twintig minuten vrij. Twintig minuten om mijn boterhammen op te eten, die ik in een plastic zakje heb gedaan in plaats van in de broodtrommel die mijn moeder heeft gekocht. Die zou trouwens niet eens in mijn tas passen, want die zit helemaal vol; ik ga bijna dood van het gewicht op mijn schouders. ‘Dood door middelbare school’ Zie je dat weleens in het nieuws? En morgen moet mijn laptop ook nog mee. Misschien kan ik morgen faken dat ik verschrikkelijk-en-niet-te-redden ziek ben. Misschien kan ik een ziekte vinden die precies een schooljaar duurt.

We moeten in de pauze naar beneden lopen, want dit is een grote school met vier verdiepingen en we mogen niet met de lift. Die is er alleen voor als je niet met de trap kunt gaan. Wat zou ik nu graag willen dat mijn enkel gebroken was! Ik loop de laatste trap af en zie de stroom leerlingen de aula inlopen en die aula is vreselijk groot en vol. Als ik naar buiten wil dan zal ik er dwars doorheen moeten lopen, langs al die tweedeklassers en derdeklassers, en zal ik moeten oppassen dat ik mijn tas op de juiste manier vasthoud en dat ik niet struikel. Ik durf niet, echt niet. Ik blijf liever hier, in de gang waar je eigenlijk niet mag blijven.

En dat doe jij ook! Ik heb je wel gezien in de klas, maar verder niet op je gelet. Je bent niet zo opvallend, met je blonde staart. Nu sta je bij de grote glazen deur, met je tas strak in je armen geklemd en je kijkt naar de aula, waar het lijkt alsof iedereen al een plekje gevonden heeft. Misschien durf je ook niet, net als ik. Je draait je om en ziet mij staan.

‘Hoi,’ zeg je.

‘Hoi,’ fluister ik.

‘Je zit bij mij in de klas toch?’

Ik knik, half naar de grond.
'Ik ben Olivia.'

Olivia. Met je blonde staart naast mijn donkere saaie haar.

Je hebt me gered, Olivia, want zonder jou zou ik hier staan alsof ik alleen ben. Nu is dat anders, nu lijkt het misschien wel alsof we vriendinnen zijn, ook al zeggen we verder niks tegen elkaar en kijken we de hele pauze op onze telefoon. Ik hoor nu ergens bij, al is het maar bij jou. En na die eerste pauze lijkt alles een beetje makkelijker. In het vijfde uur durf ik me zelfs om te draaien en achter in de klas te kijken en dan zie ik dat jij ook alleen zit. Misschien vraag je wel of ik naast je wil zitten.

We krijgen nog meer boeken en die stoppen we in onze tas en we kijken op onze telefoon waar we heen moeten. Dat doen we een paar keer en dan is die eerste schooldag voorbij. Ik ben dood- en doodmoe. Ik pak mijn fiets, zet mijn muziek aan en fiets zo hard mogelijk naar huis. Thuis trek ik me niks aan van de vragende blikken van mijn moeder, maar ren ik meteen naar boven en gooi me op mijn bed. Muziek. Ogen dicht. Uit.

'Hoe was het nou?' vraagt mijn moeder bij het eten, voor de vierde keer.

We eten lasagne, wat mijn lievelingseten is, en chocomousse als toetje. Daardoor weet ik dat mijn moeder zich er de hele dag zorgen om heeft gemaakt of ik het wel leuk had.

'Was het wel een beetje leuk?' vraagt ze nog een keer.

Geïrriteerd stop ik een flinke schep lasagne in mijn mond.

'Ja, het was echt heel leuk,' lieg ik met volle mond.

'Vertel dan wat! Hoe is de mentor? Heb je een gezellige klas? Zitten er meisjes bij die je aardig lijken?'

Ik zucht.

'Ja. Denk het wel. Komt echt goed. Vraag niet zoveel!'

Die avond blijf ik in mijn bed, kijk een heleboel filmpjes van katten en hondjes en vallende kleuters, tot ik mijn telefoon op de gang moet leggen. Ik neger mijn moeder, die veel te vaak langs mijn deur loopt en vraagt of ik oké ben en ik ga vroeg naar bed. Want morgen is de tweede dag op school en moet ik het allemaal nog een keer doen en eigenlijk ben ik nu al te moe voor de rest van de week!

Wie ik ben?

Ik ben Calle. Rare naam, ik weet het, maar daar kan ik dus zelf niks aan doen. Mijn moeder vernoemde me naar een operazangeres, Maria Callas, terwijl ze nooit naar opera luistert. Dus dat snap ik ook niet, maar ja, wat doe je eraan?

Ik ben bijna dertien. Ik ben niet lang of kort en heb niks opvallends. Wil je meer weten? Cupmaat A, halflang lichtbruin haar. Nog steeds niet ongesteld. Een voorhoofd vol met kleine rode puistjes. Ik zat hiervoor op een basisschool natuurlijk en daar vond ik het Niet Leuk. Ik ga het niet uitgebreid vertellen want ik ken je nog niet goed genoeg, maar hou het maar op meisjesgroepjesgedoe. Niet cool genoeg zijn, er niet bij horen.

Ons huis is oud en een beetje rommelig, met witgeschilderde vloeren en een hoop boekenkasten en een oude witte piano. Ik speel vaak, eigenlijk elke dag wel een beetje. Ik had ook les, van een lieve, heel dikke mevrouw, maar ik ben vorig jaar gestopt: geen zin meer in noten lezen en oefenen. Nu maak ik zelf melodieën, een beetje zoals Einaudi, als je die tenminste kent, maar dan makkelijker.

We hebben een piepklein tuintje, waar de zon nooit komt. Mijn moeder en ik zitten vaak bij de open haard, een heel lelijke haard van gele baksteen, waar we soms marshmallows roosteren.

Mijn kamer is klein, maar ik heb wel een breed bed, waar ik al mijn snoeppapierjes onder gooi en stof zich verzamelt. Dat bed is mijn eiland, mijn toevluchtsoord.

Nog meer weten? Ik ken mijn vader niet, heb geen broers en zussen, maar wel een moeder. En een opa en oma, die in Zeeland wonen, dus ver weg. Mijn oma is best jong en mooi, voor een oma dan, met grijze krullen en hippe kleren. Ze bemoeit zich overal mee en weet alles beter (net als mijn moeder), maar dat weet ze ook heel goed en ze maakt er grapjes over; dat maakt het een stuk minder irritant. Mijn opa is heel rustig, heeft een grijs baardje en een ronde bril, en hij leest heel veel. Hij draagt ook leuke kleren, want dat moet van mijn oma, maar het kan hem zelf niks schelen. Hij draagt het liefst zijn oude blauwe vestje en zodra mijn

oma niet oplet, trekt hij dat aan. Met mijn opa kun je heel goed knuffelen. Vroeger noemde ik hem 'OpaBeer', maar daar voel ik me nu een beetje te oud voor, hoewel ik in mijn hoofd nog zo aan hem denk. Ik zie ze niet zo vaak, want het is meer dan twee uur rijden. In de vakantie ga ik er soms een paar dagen logeren. Ze wonen in een oud appartement in Middelburg, met allemaal gekke hoekjes en trappetjes, en er is een logeerkamer speciaal voor mijn moeder en mij. Maar mijn favoriete plekje is de kast in de woonkamer, een kast waarin het serviesgoed staat en de tafellakens liggen. Als je op de grond gaat zitten en je benen onder de eerste plank schuift, kun je de deur achter je rug een beetje dichttrekken en dan zit je bijna helemaal in de kast verscholen. Je hoort alles in de kamer, het geklets van mijn oma en het rustige gebrom van mijn opa, dus het is wel gezellig, maar je bent tegelijkertijd lekker alleen.

Vroeger liet mijn oma de onderste plank leeg, speciaal voor mij, en speelde ik daar uren. Er was niet veel speelgoed, maar ik haalde de houten poppetjes uit het mens-erger-je-niet-spel en schoof ze eindeloos heen en weer, terwijl ik in mijn hoofd balletten voor ze maakte.

Ik heb geen neefjes of nichtjes want mijn moeder is, net als ik, enig kind. Een minifamilie dus. Weet je nu genoeg van me? Oh ja, mijn moeder. Mijn moeder is mooi, in elk geval mooier dan ik, met krullend, donker haar, mooie kleren, meestal zwart. Ze heeft wel vijftig paar sneakers en een zwarte ronde bril die maakt dat ze er slim en kunstzinnig uitziet.

Ik ben een beetje saai, vergeleken bij haar, alsof zij met een fineliner is getekend, en ik met potlood.

SEPTEMBER

Pauze na pauze staan wij naast elkaar in de gang, die eerste dagen. We kijken vooral op onze telefoon, maar we praten ook wel wat. Ik weet al een heleboel van je. Zo weet ik bijvoorbeeld dat je goed bent in wiskunde en dat je een oudere broer hebt, Thomas, met wie je goed kunt opschieten. Dat hij een ouderwetse platen-speler heeft en jullie samen platen verzamelen, naar rommelmarkten gaan en graag urenlang muziek draaien. Dat je 's avonds nooit je telefoon beneden hoeft te laten, zoals ik, en daardoor soms tot middernacht online bent. En jij weet van mij dat ik piano speel en uren kan doorbrengen op TikTok: walvissen die omhoogkomen uit zee, puisten die satisfying uitgedrukt worden, katten die te grote sprongen proberen te maken en op hun smoel vallen, zielige kindertjes die kaal of ziek zijn, ik kijk alles en ik smul ervan.

Je weet dat mijn moeder een bedrijf heeft waarmee ze ontwerpen maakt voor bedrijven; ze is grafisch ontwerper. Dat ze altijd achter een laptop zit aan onze keukentafel en dan geïrriteerd is als ik op de bank hang en mijn geluid te hard heb staan. Dat ik graag in de kast zit bij mijn opa en oma. Dat ik vaak moeite heb om me te concentreren op school, dat ik mijn huiswerk wel maak, maar zo langzaam ben dat ik het nooit afkrijg. Jij helpt mij vaak met de lessen. We zitten naast elkaar sinds de derde schooldag. Jij let altijd op, ik niet. Ik probeer het wel, echt waar, maar ik moet steeds aan iets anders denken en dan ben ik weer kwijt waar het over ging. Ik begin serieus te denken dat ik debiel ben, vooral als het om cijfers gaat.

‘Kijk dan goed. Gewoon logisch denken.’

‘Ja ja, wacht even, ik zie het bijna... effe kijken, ja...’

Ik bijt op mijn onderlip. Mijn hoofd is als een lege emmer. Het is ook zo saai! Je legt me uit wat jij ziet en ik probeer dat ook te zien, twee lange minuten probeer ik te begrijpen wat je zegt, maar dan hoor ik een geluid verderop in de gang en weg! Alles duikt door elkaar en schiet mijn hoofd uit. Je bent wel geduldig, dat moet ik toegeven. Als ik het fout heb, moet je een beetje lachen, maar als jij lacht

is het niet vervelend, want ik zie wel dat je me niet écht stom vindt. Je zegt dat ik andere dingen kan, zoals piano spelen en dat is waar, maar wat heb je daaraan als je de hele tijd wiskunde krijgt? We hebben wel muziek; één miezerig uurtje in de week mogen we naar het grote lokaal met de drumstellen langs de kant en de grote kasten vol houten stokjes waar we heel kinderachtig mee moeten tikken. Ik verlang naar de piano, wat zou ik graag alleen zijn hier, zodat ik kan spelen. Onze piano thuis is niet zo mooi als deze. We zingen en we tikken en we luisteren naar van alles, maar nooit, nooit durf ik te vragen of ik de zwarte piano een keertje aan mag raken. Als de bel gaat, neem ik me voor, dan loop ik naar de leraar en vraag ik of jij en ik in de pauze binnen mogen blijven. Dan zal ik voor je spelen en dan kan ik eindelijk óók iets. Maar de bel gaat altijd veel te snel en dan durf ik toch niet.

Je bent nog niet bij mij thuis geweest en ik ook niet bij jou. We zijn dus nog niet echt vriendinnen. Misschien vind je me alleen goed genoeg voor de pauzes? We sturen wel berichten naar elkaar op onze *social media* en jij zet bij al mijn posts hartjes. Maar dat doe je bij iedereen, eigenlijk. Ik heb niet veel volgers en ik hoor niet bij een appgroep. Ik zou het wel willen, maar ik weet niet hoe ik moet beginnen.

‘Kan jou het schelen,’ zeg je.

‘Dat gedoe. Die mag die niet, en die heeft ruzie met die. En voor je het weet, zeg je iets verkeerds en lig je eruit. Meidengroepjes zijn stom.’

Wat zijn we verschillend! Ik zou wel een keer bij je thuis willen komen, maar je hebt het nog niet voorgesteld. Nodig me uit! Ik wil je broer weleens zien en zijn platenspeler en jullie verzameling platen. Ik hoop wel dat je ouders dan niet thuis zijn. Ik heb geen vader; mijn moeder werd zwanger van een one night stand en BOEM! daar was ik. Ze weet zijn naam niet eens en hij weet dus niet dat ik besta.

‘Dat was mijn eigen beslissing,’ zegt mijn moeder, ‘daar heeft hij niks in te willen.’ Ze vergeet voor het gemak dat ze daarmee ook voor mij heeft gekozen. Geen vader dus. En ook geen hond of ander huisdier, wat ik persoonlijk heel onrechtvaardig vind. Jij haalt je schouders op: ‘Ach, dieren zijn stom.’ Muziek luisteren is veel leuker en dat doe je elke middag.